

Παραμύθια στην ανάσθη

"Ο καλός λύκος απέναντος με την κακιά Κουμπισσούλα!"

Ένας γλυκύλης, φοβισμένος και με ευγενικούς τρόπους λύκος, ο Μελίνος αποφάσισε μια μέρα να κάνει μια μικρή βόλτα στο δάσος, να πάρει τη φύση και να χαιρετήσει μερικούς πολύ καλούς του φίλους. Ανή τη παλιά αγάπη του σε όλα τα ζώα τριγύρω τα τελευταία χρόνια μόνο με καρπαρμύνη προσαρμόζοντας τα γέλια και τις υποτιμήσεις των σπηλαίων του. Έκτε αδυνατίει και με κόπο βάζει πέτονες συνεχώς εδώ και εκεί.

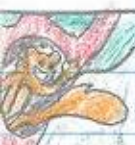
Εμνη τη μέρα αποφάσισε να πάει ^{μια βόλτα} γιατί αισθανόταν περισσότερο δυνατός από άλλες φορές. Ο υπάκουος, δε γνώριζε όμως τι τον περίμενε...

Για αυτή τον τύχη τη μέρα εμνη η αντίθεση κουμπισούλα κουμπισσούλα που έμοιαζε μάλλον με αγόρι παρά με κορίτσι, σκέφτηκε να κάνει τη βόλτα της να να τρεμάσει ότι ζουνό βρει μπροστά της και να πάρει, παίξοντας, δηλαδή βασανίζοντας τα θύματά της.

Πόσο τη φοβόταν ο γλυκύλης λύκος δε λέγεται!!

Μια φορά να γαργαλίσε που την είδε τρέμοντας στο φόβο του λιποθύμισε και ο υπερόπτιμος Πενίος τον τράβηξε στην τρύπα του και τον έσωσε την τελευταία στιγμή.

Ήσαν συμβάνος πάνω σε μια όμορφη νόμιμη παπαρούνα, τη χαιδευε και της μιλούσε με πολύ γλυκά, όταν από μακριά άκουσε τις αγριοφωνάρες της Κουμπισ-

σου γίγναται. Το αίμα πάγωσε στις φλέβες του, τα γόνατά του λυγισαν, θα
σπριαζόταν κάτω αν εκείνη τη στιγμή δεν τον γύριζε από μπροστά ο φίλος
του Λεβί, ο παιχνιδιάρης σκύλος.

-Μη φοβάσαι, σκύφε! Είμαι δυνατός Μελίνος, μη νάνεσαι σαν πεταλούδα που τη
παίρνει ο άνεμος! Αν σε πειράζει θα σε βοηθήσω. Κοίτα πόσα βελανίδια κρατάω,
θα της τα πετάω πάνω της σαν πέτρινη βόλα σε γλυτώσω!

-Και γω θα σε βοηθήσω! Του είπε η καλή μέλισσα Ζίζή που ποτέ γοργό του
είχε χαρίσει λίγο από το μέλι της και τον είχε σώσει από το θάνατο που φέρνει
το κρύο...

-Είμαι και γω εδώ φίλε, γύριζε με βροντερή φωνή ο γάιδαρος Γουαμπόρε!
Θυμάσαι κάποια χρόνια πριν τις υλμασίες που σου έαριζες; Είον άλλο κούρσο
να σε πήγαινα φίλε μου, ο Θεός σε έσωσε! Τώρα θα περπατηθώ την υπερχομίδα

-Και Έμεις θα σε βοηθήσουμε! γύριζαν με συμπάθεια για το φίλο ο Τίτο και η
Πουλιά, τα δυο όμορφα ελάφια, που σχεδόν κάθε μέρα έπαιζαν κρέτομας μπροστά
του όταν αυτές καθόταν ζαλωμένες κάτω από τον ιστό του μεγάλου πλάστου.

Η αγριεμένη Κουμποσουμίσσα είχε πληγώσει αρνητικά κάθε λουλούδι που
έβλεπε μπροστά της το πατάει διώνοντάς τους και δεν άφηνε τίποτα όμορφο να
βλάνει. Είχε από μακριά το τσαλατήσω λίγο και της γούνησε η ψαλίδα!

-Σήμερα θα σε κρατήσω από τον λαιμό το και θα σου βάλω καψωτά αλάτι,
τον γάιδαρο από μακριά...

-Παύλινε να του νάνεσαι κατό; Αυτός άφηνε όλα τα ζώα, να νάνεσαι και δεν έχει
βλάβη. Μαύοι το τον όλοι οι άνθρωποι να το σπών. Δεν το λησάζει της

ψυθίρισε η βιδιούσα ζίστη στο αυτί της...

Δε λυπόμαι ναύνη. 'Φύγε από το αυτί μου χαζοδουκίρα!!

Χωρίς να χάσει καιρό επιβιάζει το ματό της πόδι για να ρίξει ένα σου στο
μυστερηφαμένο Μελίνο. Τότε όλοις άρτισαν να πέσουν βροχή τα βελανίδια
από το Λιδέ.

Είτη αρχή νόμισε πως ήταν χαλάζι όταν όλοις είδε τον ήλιο, τα κέρτα
της τεταύθυνας! Αν μπορούσε ν' ανέβει στο δέντρο θα ήταν μια χαρά
τον ναημένο το Λιδέ.....

Ξαφνικά ένας δυνατός νότος την έριξε κάτω.

Είτη αρχή νόμισε ότι είχε αναστηθεί ο λύκος και τη χτύπησε, όλοις το
μάρισμα του γαϊδάρου την νούφαρε.

- Βρε γιατί με βαρατε; Είστε τυχεροί που δεν κρατώ την υπρακρίνα του
παππού μου, θα σας είχα στείλει όλους στο νοσοκομείο!

- Είσαι πολύ ναυιά, τις γυμνάζαν τα ελαφια τρίτονας γύρω της για
να τη ζαλίσαν!

Πάρε και λίγο κερπί από βίνα ναυομαθημένης της είχε η ζίστη...

Μη την χτυπάτε άλλο, θα της πάνε ναυό! Είπε ο Μελίνο που είχε
πάρει λίγο δύναμη από την αγάπη των γιδών του και την πλησίασε με
στεργή για να την βοηθήσει....

Η Ναυομαθημένης τα έχασε....

"Ξέρεις είσαι πολύ ναυιά και γιάντο νευριάσω μαζί σου. Λύκος είσαι
τον ή πρόβατο;"

- Γιατί θέλεις να βλέπεις ναυαγούς στη θύρα σου και να νάνεις ναυαγό; Πίε
μαλάκι Κομμουνιστουγίτσα και έλα στη πόρτα μας.

Ανοίξε την αγκαλιά του και τότε ευήνη κυλήνει μέσα. Όλα τα ζώα
έβγαλαν από καρδιά και η Κομμουνιστουγίτσα από ντροπή για όλα
όσα τους είχε κάνει μέχρι τότε...

Τώρα είναι όλοι μαζί μια πόρτα μεζάνη και το δάσος χαίρεται γιατί
ζουν καλά και ήρεμα να διήρκα!!!

